

Arrest

nr. 310 529 van 26 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. CASIER
Gulden-Vlieslaan 28
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. CASIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer M.S.A., H. dient op 5 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 14 juli 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster en haar drie minderjarige kinderen dienen op 12 juli 2023 bij de Belgische ambassade in Caïro, Egypte, aanvragen in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), als echtgenote en minderjarige kinderen van de heer M.S.A., H. De afgifte van de gevraagde visa wordt op 2 januari 2024 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie geweigerd. De in hoofde van verzoekster genomen beslissing is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor [F.M.E.] [...], van Eritrese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot [H.M.S.A.] [...], van Eritrese nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde kopie van een huwelijksakte werd voorgelegd.

Overwegende dat ten eerste het document niet gelegaliseerd werd daar het gaat om een simpele kopie van het originele document, waardoor noch de authenticiteit noch de inhoud ervan kan worden vastgesteld.

Overwegende dat ten tweede de gezinshereniger in zijn asiëlverklaring bij de DVZ d.d. 19/03/2021 naar eer en geweten verklaarde dat hij huwde op 15/01/2010, terwijl uit de voorgelegde kopie blijkt dat het huwelijk plaatsvond op 28/02/2010. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het effectief om dezelfde persoon gaat.

Gelet op al het bovenstaande kan het voorgelegde document niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en wordt de visumaanvraag verworpen.

In de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van de kinderen aantoont dat het gaat om gemeenschappelijke kinderen tussen de aanvrager en de gezinshereniger, dan kunnen de resultaten van deze DNA-test weerhouden worden voor een nieuwe beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 11, 12 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 11 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de (formeel) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"[...]"

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat: "De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Overweging 9 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat: "De leden van het kerngezin, dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen, hebben steeds recht op gezinshereniging."

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

Verwerende partij stelt in zijn weigering dat de aanvrager zich niet kan beroepen op het recht op gezinshereniging in artikel 10, §1, lid 1, 4° Vreemdelingenwet. Dat impliceert dat verwerende partij het bestaan van het huwelijk niet afdoende bewezen acht, zodat de vrouw geen echtgenote is van de gezinshereniger in de zin van artikel 10 Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt evenwel géén afdoende motivering voor de weigering. Artikel 10, §1, lid 1, 4° Vw bepaalt alleen dat sommige familieleden van een verblijfsgerechtigde vreemdeling van rechtswege toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden. Het bevat geen enkele bepaling om deze familieleden de toegang of het verblijf te weigeren.

Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren. De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht.

Daarenboven dient het proportionaliteitsbeginsel steeds in acht genomen te worden.

Verzoekende partij kreeg de kans om de situatie te regulariseren, doch kreeg hiervoor een termijn van slechts 5 werkdagen. Rekening houdend met het feit dat deze termijn pal in de kerstperiode viel, was -toen verzoekende partij zich tot de ambassade wendde- op donderdag 21 december de ambassade reeds vóór 16

uur gesloten – uitzonderlijk, wegens de feestdagen. Door de kerstperiode, ging de ambassade pas terug open op dinsdag 26 december 2023. Hierdoor was de termijn van 5 dagen reeds verstreken. Door deze handelwijze en de zeer strikte termijn van 5 werkdagen te hanteren, terwijl verzoekende partij de situatie perfect had kunnen regulariseren, wordt verzoekende partij in een merklijk moeilijker situatie geplaatst aangezien zij de aanvraag gezinshereniging van meet af aan opnieuw moet opstarten met bijhorende doorlooptijd, zodat haar recht op gezinsleven in het gedrag komt. Bijgevolg bevindt zij zich in de situatie dat de gezinshereniger, haar echtgenoot dhr. [H.M.S.A.] intussen reeds meer dan 1 jaar erkend vluchteling is waardoor de criteria voor gezinshereniging de facto quasi onmogelijk worden – met name de inkomstenvereiste. Deze situatie had zich niet voorgedaan, had de ambassade niet uitzonderlijk gesloten geweest op de namiddag van 21 december 2023. Deze handelingswijze legt een uiterst zware last op verzoekende partij en de gezinshereniger, en bij uitbreiding het kerngezin, en schendt het proportionaliteitsbeginsel.

Wat betreft de huwelijksdatum: In Eritrea worden zowel de westerse Gregoriaanse jaartelling als de orthodoxe Juliaanse jaartelling gebruikt. Officiële documenten van de overheid (zoals een huwelijksakte) worden gebruikelijk in de westerse Gregoriaanse jaartelling opgesteld. Religieuze documenten en festiviteiten dan weer niet. Soms wordt er aangeduid welke jaartelling is gebruikt, maar dit is niet altijd het geval. Een aanduiding kan bijvoorbeeld bestaan uit een afkorting in Tigrinya schrift of bijvoorbeeld uit de letter 'F' voor Ferenegi (westers) en de letter 'G' voor Ge'ez (het gebruikte schrift in Tigrinya is verwant aan het Ge'ez). Tussen de Juliaanse en de Gregoriaanse jaartelling zitten meerdere jaren verschil, wat de misrekening verklaart. Bovendien is het concept 'tijd' en 'jaartelling' niet één op één identiek aan die in de Westerse maatschappij, een correcte datum heeft niet hetzelfde belang in Eritrea als in België wat de onnauwkeurigheid verklaart.

Verzoekende partij beschikt in ieder geval over het toestemmingsformulier voor DNA-test door de gezinshereniger en een gelegaliseerde evenals vertaalde huwelijksakte die evenwel niet gevoegd is als stuk maar op eerste verzoek kan gevoegd worden, zodat er geen twijfel kan bestaan over het huwelijk tussen verzoekende partij en de gezinshereniger.”

2.2. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

2.3. Uit de bij de Raad voorliggende gegevens komt naar voor dat verzoekster en haar drie minderjarige kinderen momenteel verblijven in Egypte en verzoekster in dit land een asielaanvraag indiende bij het UNHCR. Zo bevat het administratief dossier een “UNHCR Asylum Application Slip” gedateerd op 14 mei 2023 afgeleverd in dit land. Vanuit Egypte verzochten verzoekster en haar kinderen vervolgens op 12 juli 2023 om visa gezinshereniging om hun respectievelijke echtgenoot en vader, die hier werd erkend als vluchteling, te vervoegen in België. De beoogde gezinshereniging kadert bijgevolg binnen artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

[...]

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. [...]"

Artikel 11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stellen verder:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis

gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[...]

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3. [...]

§ 3bis. [...]

§ 4. [...]

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het gevraagde visum gezinshereniging wordt in essentie geweigerd omdat de huwelijksband van verzoekster met de referentiepersoon in België niet of onvoldoende werd aangetoond.

2.6. Voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet en waarbij de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen, zoals dit in voorliggende zaak het geval is, blijkt uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat is voorzien in een cascadesysteem. In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen”. Indien ook dit niet mogelijk is, kan verweerder “overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”. Overeenkomstig artikel 11, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffings-bepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt in dit verband nog gesteld als volgt:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het inter-nationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “andere geldige bewijzen”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingen-zaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

2.7. De voormelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet zijn, zoals verzoekster ook aangeeft, een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer 2005-2006, 51K2478/001, 69*). Bijgevolg is een richtlijnconforme interpretatie vereist.

De door verzoekster aangehaalde overweging 8 bij de Gezinsherenigingsrichtlijn wijst er op dat de situatie van vluchtelingen bijzondere aandacht vraagt vanwege de redenen die hen ertoe dwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden, waardoor voor hen gunstigere voorwaarden moeten worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.

Het door verzoekster eveneens aangehaalde artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt: *“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich over deze bepaling gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019. Het Hof van Justitie oordeelde als volgt:

“Onderzoek door de bevoegde nationale autoriteiten van een verzoek om gezinshereniging

52 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten verrichten, volgt uit zowel artikel 5, lid 2, als artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat die autoriteiten over een beoordelingsmarge beschikken, met name bij het onderzoek van de kwestie of er al dan niet sprake is van gezinsbanden, en dat die beoordeling moet plaatsvinden overeenkomstig het nationale recht (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 59, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74).

53 De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

54 Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).

55 Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).

56 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).

57 De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).

58 Voorts moet rekening worden gehouden met artikel 17 van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (arresten van 9 juli 2015, K en A, C-153/14, EU:C:2015:453, punt 60, en 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 43), waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 64).

59 Mitsdien dienen de bevoegde nationale autoriteiten bij de uitvoering van richtlijn 2003/86 en de behandeling van verzoeken om gezinshereniging met name een individuele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval en waarbij, indien nodig, bijzondere aandacht wordt besteed aan de belangen van de betrokken kinderen en aan het streven om het gezinsleven te bevorderen. Omstandigheden als de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, kunnen in het bijzonder van invloed zijn op de omvang en de intensiteit van het vereiste onderzoek (zie in die zin arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 56). In elk geval en zoals gepreciseerd in punt 6.1 van de richtsnoeren mag een factor afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden.

Verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid

60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezins-hereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan.

2.8. Verweerder stelt vast dat het stuk dat verzoekster voorlegt ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde kopie is van een huwelijksakte en noch de authenticiteit noch de inhoud van dit stuk kan worden vastgesteld. Verder stelt hij vast dat de referentiepersoon in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde op 15 januari 2010 te zijn gehuwd, terwijl het voorgelegde stuk spreekt van een huwelijk dat op 28 februari 2010 heeft plaatsgevonden, zodat volgens hem niet blijkt dat het dezelfde persoon betreft. Ten slotte stelt hij dat indien een DNA-test ten aanzien van de kinderen aantoonde dat het gaat om gemeenschappelijke kinderen de resultaten hiervan “kunnen [...] weerhouden worden voor een nieuwe beslissing”.

2.9. Het is op zich niet betwist dat verzoekster haar huwelijksband niet kon aantonen met officiële stukken, dit is een gelegaliseerde huwelijksakte, en zij slechts een niet-gelegaliseerde kopie van een huwelijksakte voorlegde. Zoals verzoekster echter correct aangeeft, kan deze vaststelling in haar situatie niet volstaan om haar aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Zij en haar kinderen houden immers voor gezinsleden, met name de echtgenote en minderjarige kinderen, te zijn van een erkend vluchteling in België waarbij de ingeroepen gezinsbanden bovendien reeds bestonden voor deze laatste naar België kwam. De Raad herhaalt dat artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat verzoekster ook nadrukkelijk aanhaalt en dat werd omgezet in het eveneens geschonden geachte artikel 11 van de Vreemdelingenwet, onder meer voorziet dat “[e]en beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter [mag] gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken”, alsook dat een concrete beoordeling van de individuele situatie is vereist waarbij alle relevante factoren en omstandigheden in rekening worden gebracht.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoekster en haar kinderen zich momenteel in Egypte bevinden en de voorliggende stukken uitwijzen dat zij er een asielaanvraag indiende bij het UNHCR, wat maakt dat het voor haar in de actuele omstandigheden moeilijk kan liggen om contact op te nemen met haar nationale autoriteiten om officiële stukken te verzamelen, leest de Raad in de bestreden beslissing verder ook niet dat

verzoekster geen geldige reden heeft waarom zij geen officiële documenten, of andere geldige bewijzen, kan voorleggen.

Overeenkomstig de cascaderegeling van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet kan verweerder in deze situatie overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de aanvrager en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Verweerder liet in de voorliggende situatie, voor het nemen van de bestreden beslissing, echter overgaan noch tot een onderhoud met verzoekster en de referentiepersoon noch tot een bijkomend onderzoek of een aanvullende analyse. Hij beperkte zich tot de vaststelling dat er een verschil is tussen de huwelijksdatum die de referentiepersoon heeft opgegeven in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en de huwelijksdatum die is vermeld op de kopie van de huwelijksakte die verzoekster aangebracht. Hierover stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat in Eritrea zowel de westerse Gregoriaanse jaartelling als de orthodoxe Juliaanse jaartelling wordt gebruikt. Nog betoogt zij dat een correcte tijd niet hetzelfde belang heeft in Eritrea als in België.

Nog daargelaten de vraag of deze uitleg van verzoekster aanvaardbaar is, is de Raad in de voorliggende situatie van oordeel dat het verweerder als zorgvuldige overheid minstens toekwam om pas over te gaan tot een weigering van de voorliggende visumaanvraag van verzoekster, en deze van haar kinderen van wie zij aangaf dat deze binnen het huwelijk met de referentiepersoon zijn geboren, nadat ofwel een persoonlijk onderhoud werd voorzien met verzoekster en de referentiepersoon in het kader waarvan hen ook de kans werd gegeven het (beperkte) verschil in huwelijksdatum toe te licht of te verklaren, te meer ook nu de referentiepersoon wel vanaf het begin van zijn procedure voor internationale bescherming de correcte identiteitsgegevens van verzoekster en haar kinderen als zijn echtgenote en kinderen heeft verstrekt, ofwel pas nadat een DNA-test inderdaad uitwees dat het geen gemeenschappelijke kinderen zou betreffen.

De Raad stelt ook vast dat verweerder in zijn beslissing inzake de visumaanvraag van verzoekster zelf suggereert om de gezinsbanden aan te tonen door middel van DNA-onderzoeken van de referentiepersoon en de minderjarige kinderen van verzoekster, waardoor niet blijkt dat er reeds grond was om de aanvraag af te wijzen nog voor deze onderzoeken effectief konden worden doorgevoerd. Een en ander geldt des te meer gelet op het hoger belang van verzoeksters minderjarige kinderen dat overeenkomstig artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet in acht moet worden genomen en nu in de bestreden beslissing als dusdanig ook niet kan worden gelezen dat verzoekster en de referentiepersoon de op hen rustende samenwerkingsplicht niet zouden nakomen of dat er sprake is van fraude. De gegevens van het administratief dossier tonen aan dat verzoekster en de referentiepersoon hun volledige medewerking verlenen voor de DNA-onderzoeken. Zowel de vereiste toestemming(en) voor DNA-testen van de referentiepersoon en verzoeksters minderjarige kinderen als de betalingen hiervan door de referentiepersoon zijn voorhanden in het rechtsplegingsdossier. Zoals verzoekster ook aangeeft in haar verzoekschrift heeft het indienen van nieuwe aanvragen voor de afgifte van visa lang verblijf met het oog op gezinshereniging op basis van de resultaten van de DNA-onderzoeken belangrijke gevolgen voor de verdere procedure en de beoordeling van de aanvragen. Zo is er bijvoorbeeld slechts sprake van een vrijstelling van de vereisten dat de referentiepersoon moet beschikken over een behoorlijke huisvesting en over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, voor zover de aanvraag tot verblijf werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de vreemdeling die wordt vervoegd. Deze vrijstellingen zal verzoekster niet langer kunnen genieten indien thans nieuwe visumaanvragen voor haarzelf en haar kinderen moeten worden ingediend.

2.10. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.11. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het onderzochte middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------